

8. szám.
 August. 20-án 1864.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. **6** frt., 6 hóra jan.—jun. **3** frt., és 3 hóra
 jan.—mart. **1** frt **50** kr. — Elküldhetőni minden postahivatálnál és könyvtárúsnál. —
 Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám

XV. kötet.

MINDEN EMBER PROLONGÁL.

Jön a mérges hitelező
 Korán lejárt váltóval;
 Jámbor adós pénzzel már nem,
 Győzi csupán szép szóval.
 Egyik addig kapacitál
 Mig a másik megigéri,
 Hogy ezúttal meg nem czítál
 S az uj blanquettel beéri.
 S még ez egyszer prolongál.

Harmadik hadvezér lépi
 Át már a Potomákat.
 Valamennyi együtt sem ér
 Egy szippantat tobákot.
 Mikor a hadra indul ki
 Van in jubileo dulci,
 S jövő évben megint csak ott
 Van, hol tavaly félrecesapott,
 Az az, — újra prolongál.

Napoleon minden évben
 Mond egy nagy oráziót,
 Produkálja nagy stentorral
 Az ultima ráziót.

Meglátogatja Rotschildet
 Háborúi kölcsönt hirdet,
 A nagy csizmákba belépi,
 Hogy a Rhénuson átlépi
 S meg csak szépen prolongál.

Garibaldi veres ingét
 Rózsaszínűre mosta
 A jó áldott békés idő
 És Visconti Venosta,
 A mióta Aspromonte
 Alatt se' Roma, se' morte;
 Csak ide oda utazik
 S azután ősztől tavaszig
 Ő is szépen — prolongál.

A sok hazai vállalat
 Fel-felüti a fejét,
 Nehogy a nagy hallgatásban
 Még utóbb elfeledjék.
 Lenelczház, vasut, állatkert,
 Kiknek száma egész koncert,
 S a városligeti posvány!
 Egymás sarkára taposván
 Jönnek — és prolongálnak.

Hát a kedves újságíró!
 Ez még csak a főkorhely;
 A ki mindig láb alatt van,
 Csak akkor nincs, mikor kell.
 Hogy köti ebhez a karót!
 Most lesz! itt jön! mingy' itt van!
 Országgyűlés! Drága búza!
 Jobb kor ajtaja nyitva!
 S aztán — megint prolongál.

Hanem a jámbor publikusz
 A türelmes olvasó
 Kezd lassankint rájönni, hogy
 Végetlen az olvasó.
 S csapván újságát a falhoz
 Rá ilyen hizelgést halmoz:
 De 'isz ilyen teremtette
 Nem szedsz engem rá többet te
 És tovább — nem prolongál!

K-s M-n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

A mióta doktor, professor Schafkoff meteorológiai observatioi folytan idő rozslatait (csak nem mondhatok: „időjósolat“ mert nem jó, hanem rossz) közrebocsatota: olyan astronomus in izs tunik lenyi. Probaljunk meg.

A *holt újságtól* nem lehet varnyi semmi jobbra fordulasat időnek.

Minden jelensig kedvetlen, borongos időre mutatya

A NAPlo szerkesztűje a fűvarostul *apogee-umban* livin; sürű Szever-vezirczikk aradasok fenyegetik orszagot.

A mint Sürögöny a *tropicus capriba* belelipte, Hirnöknil aligha nem *menjtörök*.

Hülgyfutár a fiastyukal talalkozvan s nagyon közel jutvan a földhöz, onan sok szeleket varhatunk.

Atalaban Idök, Tanuja meg, mikor szaraz nem lesz, mindig vizenyös lesz.

A Hon mig mindig varja az ü malmara a vizet. Is elemi csapasok elen vetisit biztositya.

Üstökös szipen viseli magát; ipen azir lesz az idin infamis rossz bor.

Több újsag csillagzat is tamad a lathataron, de a kiket nem lehet meglatnyi a nagy ködtül.

Elenben egy kető a horizon alatta eltünik. Gazdaszati zodiacust (alatkör) fenyegeti marhadög.

Egyatalyaban minden ember jól fogja tenyi. ha praeservativanak egy girizd foghagymat horgya zsebiben, hogy bele ne üse lapos menykü.

Alazatos szolgálja

Tallérossy von Zebulon.

A régi jó időkbül.

III. Olesó conventió.

Pesten létekor Józsa Gyuri egyszer a dunaparton sétál. Az itt ott lézengő suhanczok és léhütök közt egy honorátiór vontá magára figyelmét, a ki diógenesi rezignációval falatozta a sóló tökmagot.

„Jó napot aiyafi.“

„Fogadj isten.“

„Ugy látszik, hogy takarékos kosztot tart.“

„Spórolok uram.“

„Hiszem. Épp ily kosztosra volna nekem szükségem. Álljon be hozzám hivatalba. Meglássa, hogy nem bánja meg.“

A szóbeli szerződés megkötöttet.

Pestről szerencsésen haza érkeztek; . . már tudniillik a Józsa Gyuri palotájába.

Nap nap után telik. Az inspektorra rugtatott honorátiór szeretett volna már szemébe kacsintani annak a földi áldásnak, a mit főtt ételnek neveznek.

A sült galambféle égből szálló speculációt meguntván, föltevő magában, hogy urát s gazdáját interpellálni fogja.

Ugy történt.

„Domine spectabilis! szép dolog a tökmag evés módjával, hanem én, qua inspektor dominiális, hivatalomnak aránylagos élelmezést ohajtanék.“

„Bölcsen van mondva amice inspektor. Bakatel dolog az egész. Tudja mit? Nagy Hortobágy mellett az utszélen van nekem egy csárdám. Ugy hívják, hogy : Medgyes. Sétáljon ki oda. Álljon az utszéle, s az arra járó fuvarosok lovainak farkából húzogassa ki a lószőrt, s azzal fogdosson magának varjut.

Ilyen volt a Józsa Gyuri eselédconventiója.

IV. A kényelem quint essentiája.

Józsa Gyuri és L. . . y Pál egyszer együtt utaztak. A tűznek vízzeli kiházasítása képzelhető; de hogy ez egymással homlok egyenest ellenkező természetű pár ugyan azon szekerem, s napokig egymás mellett megférhessen . . . no e már csodák csodája, és még is úgy volt.

L. Pál és Józsa Gyuri, hogy mennyire különböztek egymástól, onnan is kiviláglik, miszerint Józsa Gyuri bőbeszédű ember volt, L. Pál pedig még szólni is restelt. Józsa Gyuri a legesekélyebb tréfán is jó izűn hahotázott; L. Palit ellenben senki se látta még mosolygani sem.

A régi idők vasut nélküli csámpás modora szerint az utazó pár elvégre Pest alá vergődött.

Novemberi lucskos idő volt. Az alföldi országutak akkor tájban, két hét alatt öreg lóvá csépelték az ifju csikót. Több napi barangolás után L. Pál a Rákoson szólat meg először.

— Mit gondolsz Gyurka, hova szálljunk?

— Furcsa kérdés, hát oda a hová urak szoktak szállni.

— Te mondad ezt Gyurka?

— Persze, hogy én.

— Különös . . . hisz te oly ezinikus ember vagy, hogy minap is harmincz darab disznókereskedővel hál-tál a „Két kecskénél“ egy szobában.

— Más idők, más emberek. Urral utazom, punctum.

Az urias terv végrehajtatott. A négy lovas hintó a „Fehér hajó“ vendéglőbe vágatott.

Abban az időben e vendéglő fényes hirben állott.

Lepakoltak. L. Pál azonnal könyvek után látott, hogy a szobai csendélethez egy kis szellemi harapnivalója legyen. Józsa Gyuri fris gúnya vásárlás végett a zsidó piacra ballagott.

A vendéglőben mintegy két hétig időzhetek.

L. Pál ritkán hagyta el szállását. Nagyon szeretett heverészve olvasgatni.

Józsa Gyuri nyakába vette a félvárost, fölkereste

régi czimboráit, és azoknak müértő társaságában busás étvágygyal evett ivott a „Fehér hajó-nál.“

Indulás ideje következik. Józsa Gyuri a vendéglői számlavizitátót vezérli; L. Pál pedig otthonos kényelemmel ágyban heverész, s pipaszó mellett olvasgat.

— A kontó rendén van. Bátran ki lehet azt fizetni — jegyzé meg helyeslőleg Józsa Gyuri.

L. Pál bal oldalára fordul; familiai tajt pipáját megbillegteteti, és annak öblös kéményéből oly iszonyu füst föllegget szortyint a magasba, melyet akármelyik kanikulai ménykő is fészkül választhatott volna.

— Pali pajtás fizesd ki a kontót.

L. Pál hátra nyúl, és ázsiai nyugalommal vizsgálja a vendéglői documentumot.

— Nem az én dolgom. Te traktáltál: te is fizesd.

— Ej mit comédiázol; hat nagy urnak egy peták. Fizess.

L. Pál kifizette a számlát.

— Téns uram! be van fogva — szól az inas Pál urhoz.

— Jól van fiam, . . . azonban Pál ur folyvást ágyban nyújtózkodik.

— Pali sógor ugrasd ki már magadat abból a dunna örvényből, . . . nem hallod mily ékesen nyerit az ostorhegyesed. E dal nekünk szól.

L. Pál komolyan pipázik és lapozgat.

A holmik már kocsira voltak pakolva.

Az inas épp az utolsó poggyászzsal foglalkozott, s ez a Pál ur kedvencz fegyvere volt. A puska sárkánya azonban az ágyszélbe akadván, a fegyver eldurran, és a L. Pál feje alól egy csomó párna tollut a levegőbe zúdít.

Józsa Gyuri a puskaszóra kipattant bőréből mint valami terhes bomba . . . az inas elájult, . . . a pinczerek orditva futkostak . . . s a vendéglői népség összesződött.

L. Pál pedig nyugodtan pipázva, az általa lapozgatott könyvből egy kissé félre hunyorit, s hidegvérrel azt mondja a tápáskodó inasnak, hogy :

„Miska fiam máskor ne szeleskedj, most is kicsibe mult, hogy agyon nem löttél.“

A familiai tajt pipa vég nótáját szortyogván, Pál ur kísétált az ágyból, szép csendesen felöltözködött, és kocsijához ballagott.

Ez aztán első rangu flegma-gyakorlat volt.

B. G.

Hamlet a dán királyfi.

Hamlet. Játszál nekem ezen a flótán kérlek.

Polonius. De uccsegélyen, herczeg, nem tudok.

Hamlet. Hát, ördög bújjék a te bífztekedbe!

Ha játszani még a flótán se tudsz,

Minek akarsz hát rajtam játszani?

(*Shakespeare*).

Jó életpályák.

— Igaz-e, májszter, hogy kegyednek a bátyja író,
a buga pedig színésznö?

— Igaz biz az.

— Hát kegyed hogyan lett csizmadiává?

— Hát biz én, csupa testvéri szeretetből, hogy az
a másik kettő mezítláb ne legyen kénytelen járni.

A vígjátékiró tragoediája.

— Mi a tragoedia?

— A mi szomorúan végződik.

— No ugy hát az én vígjátékom is tragoedia, mert
azt a végén kifütyülték; s ennél szomorúbb vég
nem kell.

Egy gyár előtt.

Idegen. Mire való ez a két kémény ezen a gyáron?

Részvényes: Az egyikén át a kamatok mennek füst-
be, a másikon át a tőke.

Hamlet a dán királyfi.

Ofélia. No Hamlet, most már menj te Kolostorba!

(Shakespeare. Hamlet VII ik felvonás).

Borkorcsolyák.

— *Hol van a török térdekalácsa.* Lássá khigyelmek, — monda Mózi zsidó, a ki szerette tréfás ötletekkel mulattatni vendégeit, a nála iddogáló parasztoznak — a thürüknek nem itt van ám a thérde khalácsca, (saját térdére mutatva).

„Hát hol?“ kérdék a borozók álmélkodva.

„Hát bizony a thürüknek a lábán, nem is az enyimen ám.“

— *Hozzatok le bort.* Vendégei jöttek B-y kasznárnak, s ő — alföldi vagy inkább falusi szokás szerint kikiált az ajtón :

— Hozzatok le bort!

— Talán föl, mond egyike a vendégeknek.

— De bizony csak le édes öcsém, mert pinczém vízzel telvén meg, kénytelen voltam ideiglenesen a *padlásra tenni boromat.*

— Szép párosával mentek Egerben a papnövédek a templomba, s egy palóc asszony meglátván őket, így szóla nagy álmélkodással vele levő leányához :

Een Istenem teremteöm! be csak meghavgattya a Jeezuska azoknak a kis papocskáknak az imásságát! Im een belölem veen asszon lett, ök me most is csak olyan fiatakvák, mint mikor lyán koromba láttam ökököt.

Özvegy férfiak.

J. Esztertől.

(Folytatás.)

Mi bajod? mi történt? kérdezték egyszerre.

Legyenek nyugodtan kedvesim, öregapámtól jövök, nagyon rosszul van. Kérlek anyagi Natalim öltözz fel, jöjj velem hozzá, bocsás meg neki, hogy eddig igaztalan volt érántad, most látni ohajt. A két nő gyorsan kiszált az ágyból, a lenne segítette öltözni a remegő Lilikét, mialatt Matyi elbeszélte: hogy ő ma este jobbkor akart haza jönni, Lilikéjét a borjusült évésben meglepni. Épen már indult haza felé, a mint öregapja régi eseléde Pál ijedt arccal hívta, hogy az öreg ur szólni kíván vele, ő azután ment a mily gyorsan tudott. A mint belépett hozzá, zselyeszékében az öreg karjait kiterjesztette és keblére szorította, azután leültette maga mellé egy székre, kezét megfogta és beszélt hozzá, mostanig — az orvos is jelen volt.

Megengedj kedvesem ha eszembe juthatott volna is, hogy tudósítsalak hol létekről, nem tehettem volna; kezemet szegény öreg mind addig el nem bocsájtotta, míg beszédében oda nem jutott: most eredj és hívd ide azt a remek, anyagi nőt, bizonyos vagyok, hogy nekem megbocsát — beszélte könyezve Matyi.

De ugyan mit vagy miért kellene, hogy én bocsássak meg neki? kérdezte szomorun Natali, ha ő nekem megbocsátja, hogy unokáját miattam nélkülözte.

Öregapám, felelt Matyi, rám azért neheztelt meg, hogy tudta nélkül mertem megházasodni, — az akárki lett volna a kit én elvettem — őt az bosszontotta, hogy engedelmet nem kértem tőle előre. Mikor megjöttünk, azt várta, hogy majd járunk hozzá kegyelemért, megmozgatunk minden lehető egy kis segítségért — azt nem tettük — dolgoztunk, nélkülöztünk. Azt hitte, majd megunjuk, végre is hozzá folyamodunk. Többször kínáltak pénzzel, a mit majd az öreg halála után megadhatok, mindig vissza utasítottam. Maga keresménye annak hagyhatja, a kinek akarja, én nem számítok rá, mondtam mindenkinek. Az öregnek azt mindig megmondták. Már egy idő óta beteg; tudta az egész város, azt várta majd megyünk hozzá ajánlkozni ápolónak, vagy legalább Tarné nennét oda küldjük, fájtn neki, hogy nem tettük, de mégis jól esett, hogy nem tolakodtunk. Azt mondja, az olyan nő mint az enyim, megérdemli, hogy biborba, bársonyba takargassam, és a tenyeremen hordjam — ez volt körülbelül tartalma, egész mostanig tartó beszédének — nem talál szegény szavakat a te méltó dicséretedre kedves Lilikém, most aztán elküldött, vigyelek hozzá, hadd adja ránk igaz szívből eredő áldását.

Az öreg ur igazán utolsó napjait élte, hanem most már boldog volt, kedves kis leánya ápolta. Én is ezt a boldogságot két évig a magam makaessége miatt nélkülöztem! ugy kell nekem vén konoknak, sohajtott gyakran az öreg. Hanem te kedves Lilikém engem halálom után már ne gyászolj, elég volt életemben miattam két évig gyászt hordanod, korodat megillető minden örömet nélkülöznöd. Rendelj magadnak mindenféle szép öltözeteket Bécsből, Pestről, addig is hívjatos ide mindjárt szabót, masamódot, készítsenek azok is a mit tudnak a leg-

szebbet, sürgetődzött a boldog öreg. Most pedig Pál eredj fogass be szaporán, kocsiztassátok meg az én kedves leányomat, csak hogy soká oda ne legyetek, rendelkezett az öreg.

Lilike hiába próbált eleinte ellent mondani — hogy ő nem nélkülözött idáig se — neki ezutánra sincs szüksége arra a sok megrendelt csecsebecsére — és ő örömebb van itthon, mint hogy ezáltalnul kocsizék; ha ki kell menni, inkább megy gyalog. De a beteg nem engedett semmi ellenvetést, szüntelen azon törte fejét, mit kellene ennek a kedves jó asszonynak venni, adni, mivel lehetne neki örömet szerezni?

Tisztujítás lesz; az egész megye urhölgye ott lesz a tánczvizgalomban, hanem az ő kedves Lilikéje a legszebb, a legdzsesebb lesz, ő maga is elmegy megnézni, mint fog majd tánczolni — ígérkezett az öreg ur — pedig ha azt mind felöltötte és magára rakta volna a mit az öreg ohajtott, meg se tudott volna mozdulni, el se birta volna. De nem is kívánta a kis nő azt a tánczot, se semmi másféle mulatságot, megelégedett kedves Matyija és az öregapa társaságával.

Tarné lenne is gyakran meglátogatta őket, Tercsike is, az öreg ur azokat is hívta, jönnének hozzá lakni, de Tarné asszony azt szépen megköszönte. Már édes sógor ur, csak megmaradok én magam szegénynek, hála isten még meg tudom keresni kenyeremet, szeretem ezeket a gyerekeket, meg is látogatom mikor lehet, hanem szeretem a magam szabadságát is; annak meg igazán örülök, hogy sógor ur ilyen jól érzi magát, de ha azt akarja, hogy Natáli a bálban tánczolhasson, hát csak hagyja rá magára az öltözködést.

Ugy ám édes sógorasszony! de attól tartok, hogy én már majd nem is láthatom azokban a szép ruhákban, azokkal a ragyogó ékszerekkel, a mik már megérkeztek, nem is örült úgy másnak, mint a fehér igazgyöngynek, meg a fekete selyem ruhának — még abba öltözik a bálra — aggódott az öreg.

Azt ugyan jól is teszi nyugtatta sógor urát Tarné, nem is illenek, hogy ő most tánczoljon, mikor öregapja betegen fekszik, aztán meg elég is lesz most neki magát bemutatni, majd a táncznak is megjön a maga ideje.

Matyinak sok végezni valója volt. Döme Miklós minden birtokát Döme Mátyásra ruházta át, épen most is az ügyvéddel jött.

Látom dolga lesz édes sógor ur, nem alkalmatlanodom tovább — isten vele, isten áldjon téged is Matyi öcsém, ajánlom magam ügyvéd ur — bucsuzott Tarné asszony és ment.

Köszönjük a látogatást kedves sógor asszony, legyen olyan jó, jöjjön el gyakran, jól esik vele beszélgetnem — mond az öreg — kísérd ki Matyi fiam.

Alig hogy betették az ajtót, oda hívta magához a beteg az ügyvédet, hozzon csak író eszközt, ilyen ám az öreg! majd elfeledtem, hogy ez az én sógor asszonyom volt, a ki két esztendeig gondját viselte helyettem gyerekeimnek, készitsem hát írást, melybe én Tar Tercsi hugomnak nyolezezer forintot rendelék halálom után kifizetni, vagy várjon, legyen kerekszám tízezer, no ugy lesz jól, majd én alá írom. Csak hogy eszembe jutott! örvendezett szegény beteg.

Lilikével kint találkozott nénje. Most már jöjjön én velem monda nénjének és kézenfogva vezette. Nézzé ezt a sok mindenséget, amik ezekben a ládában vannak. Nekem is szabad? kérde Matyi.

Hát hogy ne! a te izléseidet is megkérjük, válaszolt vidáman a kis menyecske. Nézzé édes nenném, már hogy viselhetnék én még most ilyen öreges főkötőt?! e bizony jobb lesz nennéskémnek; — hát ez a leányos fejdísz, ez meg már nem nekem való, jó lesz Tercsikének; hát ez a gyerekes szoknya? hát ez az öreges ruha? kendő, köpeny? Annyi minden nem ő neki valót talált a ládában. Az öreges jó lesz a nennémnek, a fiatal leányos Tercsikének.

Matyi mindjárt elérte, hogy ugy akarja adni jó nénjének, mint a minék maga nem akarja hasznát venni.

Hanem hisz a nenne is megértette ám! Édes Lilikém! nem a te ábrázatodhoz való a tettetés, szólt érzékenyen; ezeket nekünk szeretnéd ajándékozni, de nem merted csak ugy egyszerűen hozzánk küldeni. Jól van én elfogadok belőlök annyit és olyat, a mi állapotunkhoz képest nekünk való, majd Tercsikével eljövök, aztán megköszönjük és elviszszük a hozzánk illőt.

Szólt a városban minden harang, az öreg Döme Miklóst temették, a tisztujításra összejött megye urai vitték a czimeres fákllyákat. Boldog csendes halála volt, elaludt kedvesei körében.

Döme Mátyásék háza ezután igen keresett lett, a nő kedvessége, és a férj minden jó vállalatot támogató készsége tették azzá. Mikor aztán néhány hó múlva a várva várt kedves kis vendég is megérkezett, csak azt sajnálták, mért nem láthatja a nagypapa ezt a gyönyörű kis fiút, hanem a nevére kereszteltessük, Tarné nennét hijuk kereszt anyának, — határozták el a boldog szülék.

Tetőpontját érte szerencséjük.

Tavaszzal mindent tisztogattattak, a szobákat ujonnan festették, koczkalajt rakattak, fényesítették, egy pár szobába új butorokat, szőnyeget hozattak, készültek a gyászév elteltével házuknál társaságokat fogadni, multságokat tartani.

Natalit a dámák, kiknek ez előtt csipkéit téglázta, előzékenyen fogadták, sőt felkeresték. Ő nem tolakodott, de nem is huzta magát vissza; a társalgásban kedves otthonos volt, a nagyvilági szokásokat miket nagy-nénjeinél volt elég alkalma tanulmányozni, és az ő szerény vidám modorában most alkalmazni, minden szenvedéls nélkül alkalmazta is.

Május közepe táján elkészült minden, az utolsó szobát tisztogatták, Natali a többiekben elrakatott mindent a maga helyére. Csinos izletes volt minden, bár hova tekintett a szem, oly jól esett látni a kényelmet. Hanem az új festésnek, kivált az ajtók és ablakok festékének igen kellemetlen erős szaga volt, kinyitogattak minden ajtót, ablakot, hadd száradjon hamar, egész nap sőt az udvar felőli ablakokat éjjelre is nyitva hagyták.

Hivhatunk-e vendégeket Pünkösdre? kérdezte Matyi tisztogatásban telhetetlenkedő kis feleségét.

Hogy ne! ez már az utolsó bontakozás, azután megnyugszom, azzal férje karjába csibenkedett a kis eleven nő, s vitte magával a már szépen rendezett szo-

bákba. Kinn szokatlan meleg volt, Natali könnyű kis ruhában, nyakán kendő nélkül tett vett, rendezkedett, a szobákba is csak ugy ment, ott pedig hűvös légvonatot, de ő azt észre sem vette, sőt jól esett neki. Örülve mutogatta férjének, nézd ezt ide tettettem, amazz meg oda, jól lesz? Ez a te szobád itt az enyim mellett. Hát ez a kis ágy hogy tetszik? látod milyen magas rostélyzata van, ebből ki nem esik pizizike Miklósunk, a bölcsőből mindig féltem a kieséstől, alig várom, hogy ide fektethessem, de mig ez a szag lesz nem merem ide hozni, éjjelre magam se szeretnék még itt. No látod már milyen finnyás, milyen kényes lettem! mond kaczagva a kis menyecske.

De bizon kedves Lilikém, jobb szeretném ha nappal se sokat volnál itt, igen nagy a légvonatot, és szinte hideg. Igen szép! nagyon jó és czélszerű minden, hanem csak menjünk innét, neked odakinn meleged volt, még megárt.

Derék nagy állapot; mondaná a nenne, vagy most már komámasszony, tán attól félsz náthát kapok, aztán rád is elragad! kötekedet Natali, hanem mintha attól a tréfától csakugyan hideg borzogatás futott volna át egész testén — menjünk szólt aztán, ne mondhasd hogy engedetlen, makacs vagyok. Keressük fel a kertben kedves kis Miklósunkat — tudom te is örömet szót fogadsz.

A kertben egy szöllő lugossal befutattott teraszra nyílt egy jó nagy szoba, oda huzódtak addig, mig a többi szobák lakhatók lesznek. Estve lefekvéskor ismét érzett borzongást és balfelől szurást is Natali, de nem szólt. Ugy éjfél tájban fájdalmas lihegésre ébredt Matyi. Az istenért Lilikém, neked bajod van?! azzal feleletet se várva ugrott ki ágyából. Szegény Lilike valóban nagyon rosszul volt, alig tudott lélegzeni, forró volt egész teste mint a parázs. Matyi rögtön orvosért küldött. A beteg ohajtotta, hívják el Tarné nennét is. Eljött mind a kettő, tulajdonképp hármán jöttek.

(Folytatjuk.)

Alaposság.

Nem rég a párizsi Illustration (egy száz ezer példányban kelendő képes hirlap) Beustnak, a szász miniszternek az arczképét adta a lap első oldalán. Az életirásaért azonban restelt még Drezdába irkafirkálni; sokkal egyszerűbbnek találva a legelső Conversations lexicont felütni, s abból kiírni, a hol egy Beust nevű celebritásra akad. Az pedig történetesen bányászati felügyelő valahol, a ki igen derék operatumokat írt valaha az érczúzokról és fémpiritásról. A jó franczia mind azt odanyomtatta híven a miniszter arczképe alá. A szerkesztőség aztán, hogy rá is duplazzon a meglőtt bakra, oda teszi csillag alatt; „ebből is kiténik, mily rendkívüli férfiú a szász miniszter, hogy ily sok oldalú tanulmányt bir.“ — Hogy mi úton került a bánya feneke körül Szász ország élére? arról nem világosítja fel Európát.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁKULIM. Ezerünk annak sora, a ki megtanított bennünket (el) lábon járni, sőt még annak monyait fogunk használni, a ki megtanított bennünket keztyűben dudálni!

— — Az abyssinai király ő felsége, hallván hírből, hogy angol királynő ő felsége, özvegységre jutván, annyira szereti a feketét, hogy meg nem akar e színtől válni; sőt minden ruháján, szőnyegén csak e színt viseli; — gondolá magában, hogy nagyon etalálja az idejét, ha most lép föl, mint rangszerinti kérő, mert hisz neki még a képe is fekete. De biz ő fekete felségének még csak választ sem adtak. Bár legalább *kosarat adtak volna* neki, az jó lett volna yams burgonyát szedni bele. Ezért most ő fekete felsége minden országába tévedt európaít megnáspángoltat haragjában. Különösen a német missionárusokra nagyokat veret. (Tudja, hogy az fáj az angol királynőnek, ha a németeket ütök).

— — Azt kérdik a vichy-i fördőből jött vendégektől Párizsban, mit csinál ott Lipót király? — Azt csinálja, hogy dörzsölteti magát. — Hát Napoleon császár mit csinál? — Az meg dörzsöli a kezeit. — (Az álmos világ aztán dörzsölheti a szemét.)

— — Chinában tökéletes sajtó szabadság van; a kinek csak tetszik, tarthat nyomdát s nyomtathat rajta, a mit akar; ha talál belondot, a kipéznit adjon érte, el is adhatja neki, a mit nyomtatott; ki is ragaszthatja a házak oldalára. Hanem aztán, ha valami policzeywidrig dolgot talált írni; bezeg nem híják a policzájra, hanem érte megy három fogdmeg; egyik megfogja a fejét, a másik a lábát, a harmadik meg egy nagy menykő bambusnáddal addig püföli a közbeeső részeket, a míg a bambuszban tart. Ez az utólagos cenzura.

— — Egyébiránt Olaszországban nagy kravall volt — egy bábosszony miatt. Egy városi tanács tudni

illik nem azt a bábát nevezte ki, a kit az illető nőnemen levő népség akart, s e miatt a hölgyek revoltáltak, s bevették a városház ablakait; a miben igazuk is volt; mert azt csakugyan ők tudhatják legjobban, hogy a jövő nemzedék érdekeit melyik baba képes leginkább előmozdítani.

— — Ilyen kravallok Dublinban is tartatnak, rendőri felügyelet alatt, a hol a pápisták és a kálvinisták minden este, — hatósági engedély mellett, — ünnepélyesen beverik egymásnak a fejét. — Hiába, egy bölcs kormánynak, külső háboru hiányában gondoskodnia kell, hogy a harczágyó ivadék otthon tölthesse ki verekedési kedvét a maga contentumára.

Egy takaró alatt.

Nem rég a hirlapok erős kombinációkat kötöttek ahhoz a körülményhez, hogy két nagy hatalom miniszterét egy esernyő alatt látták sétálva értekezni, pedig, hogy még ebből mennyire nem következik semmi egyetértés, arra fényes példa van azon adomában, mely szerint egyszer Condé herczeg Richelieu miniszterre ronított erős pörlekedő szándékkal. A miniszter ágyban feküdt, a szeme fájt, s e miatt a szobája tél derekán sem volt fűtve; Condé pedig csupa selyemfelébe volt öltözve; minél fogva úgy bele-fázott a disputába, hogy utóljára panaszkodni kezdett.

— Átkozott hideg van exczellenciádnál.

— Én nem tűrhetem a fűtött szobát, menté magát a miniszter.

— Könnyű ott a meleg takaró alatt.

— Hát büjjék ön is a takaróm alá; csak arra kérem, hogy a sarkos cipőit vesse le, mert majd ha a vita vége felé rugdalni kezdjük egymást, ön nagy előnyben lenne ellenem, én csak selyem harisnyában vagyok.

Condé úgy tett, a hogy mondva volt, oda feküdt lábtul a miniszter ágyába, fele paplanát magára húzta s aztán úgy veszekedtek tovább.

A történelem bizonyítja, hogy nem birták egymást capacitálni.

Telegrammok.

Garibaldi a tengeren elveszett uti táskájának még

nem jött nyomába.

Párizsban kitört a forradalom emlékére állított

oszlop rácsorozatának egyik léczéből egy darab.

Braziliában egy rabszolga akkora gyémántot talált, mint a feje egy közönséges gombostűnek.

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Mészáros utca 8. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1864.

(Barátok-tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.